

ALEXANDER LOMBARDI · SANDRA BINDER

A STARNBERGI NÉGYEK

Mit rejt a sírkamra,
és ki töröl le minden könnyet?

Encián Kiadó
Veresegyház, 2025

Tartalomjegyzék

A starnbergi négyek	6
Primum Capitulum: Egy fiú elveszti otthonát	9
Első fejezet: A biciklitolvaj	21
Második fejezet: Látogatók a Reihmann családnál	39
Harmadik fejezet: Otthon és útközben	52
Negyedik fejezet: Váratlan vendég	65
Ötödik fejezet: A lopás	79
Secundum Capitulum: Publius	94
Tertium Capitulum: Benjamin új családja	107
Hatodik fejezet: Aki keres... meglepő dolgokat talál!	113
Hetedik fejezet: Titokzatos leletek	132
Quartum Capitulum: Könnycsepp a falon	149
Nyolcadik fejezet: Új gyanúsított	157
Kilencedik fejezet: Van, amiről jobb nem tudni... ..	178
Quintum Capitulum: Benjamin fia, Marcus	187
Tizedik fejezet: Vita a barátok közt	215
Tizenegyedik fejezet: Egyedül	230
Tizenkettedik fejezet: A tolvajok rejtekhelye	249
Tizenharmadik fejezet: Sok minden tisztázódik	266
Sextum Capitulum: Et absterget Deus	274
Epilógus: A starnbergi négyek	279

A starnbergi négyek

Antonia Reihmann

Életkor: 12 év

Hobbi: hegymászás, régészet

Legjobb barátnője: Emma

Kedvenc helye: Legszívesebben az Öreg Heinrichben lóg, vagy a kastély tornyában ül, és a Starnbergi-tavat szemléli. Emellett minden útjába kerülő hegyet megmászik.

Kedvenc étele: rántott hús sült krumplival

Különleges ismertetőjegyei: Mindig farmer és edzőcipőt visel. Cukorbeteg.

Emma Weiß

Életkor: 12 év

Hobbi: lovaglás, biológia

Legjobb barátnője: Antonia

Kedvenc tevékenysége: Legszívesebben Firestorm nevű lován lovagol, a barátaival lóg, olvas, álmodozik, és a laborjában kutat.

Különleges ismertetőjegyei: Vegetáriánus, szemüveges, és mindig lófarokba köti a haját.

Franky Giuliani

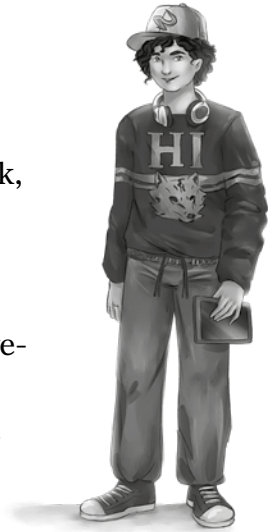
Életkor: 12 év

Hobbi: gépezés, számítógépes játékok, főzés

Legjobb barátja: Jaron

Kedvenc ételei: pizza és döner

Különleges ismertetőjegyei: Legszívesebben melegítőnadrágot hord, és a baseball sapkájától sosem válna meg. Mindig megkapja a legújabb okostelefont.

Jaron Rahn

Életkor: 12 év

Hobbi: Kick-box

Legjobb barátja: Franky

Kedvenc tevékenysége: Legszívesebben együtt van a barátaival, repülőgépekről szóló könyveket böngész, és repülőgépmodelleket épít.

Kedvenc étele: Currywurst sült krumplival.

Különleges ismertetőjegyei: Mindig tökéletes a frizurája.

Első fejezet

A biciklitolvaj

A Starnbergi-tónál, 2018. nyarán

– Ott van! – suttogta Antonia, és belebokszolt egy nagyot Franky vállába.

– Á! – kiáltott fel a fiú.

– Pszt! – sziszegte egyszerre Antonia és Emma, miközben újra megbökték.

Ezúttal azonban Franky nyikkanni sem mert – elvégre épp egy fontos küldetésben jártak. A három barát már órák óta a Geschwister Scholl Gimnázium előtti bokrok között gubbasztott, és a leláncolt kerékpárokat figyelte. Franky teljesen biztos volt benne, hogy a tolvaj itt és most fog felbukkanni.

Sorra tűntek el a kerékpárok a környék iskolái és egyéb épületei elől. Már hónapok óta így ment ez, aztán amikor Emma vadiúj mountain bike-ját is ellopták, a három barát elhatározta, hogy elkapja a tolvajokat.

Ezért álltak most lesben a nyári szünet utolsó napján, és úgy tűnt, szerencséjük lesz.

A sötétkék furgon közvetlenül a kerékpártárolók előtt állt meg. Egy férfi szállt ki az autóból. Piros baseballsapkáját jó mélyen az arcába húzta, széles mellkasán egy kalapácsos logóval ellátott póló feszült. Körülnézett, majd egy pillanatig a bokrot figyelte, amelynek tövében a három barát kucorgott.

A gyerekek igyekeztek még mélyebben a lombok alá húzódni.

Nem véletlenül váraoztak éppen ma és éppen ez előtt az iskola előtt: Franky sütötte ki, hogy így kell lennie. Igazi kocka volt. Minden egyes lopás helyét és időpontját pontosan dokumentálta, aztán írt egy programot, amely kiszámította, milyen sémát követ a tolvaj.

Antonia és Emma mindig nagyon hasznosnak találta Franky zseniális kis trükkjeit, az viszont már iszonyatosan idegesítette őket, hogy a srác folyton hencegett a képességeivel. Ezzel a programírással például jó sokáig foglalatostkodott a nyári szünetben, és az apja rettenetesen haragudott rá, amiért több napra elvonult, és látni sem lehetett.

A srác teljesen biztos volt benne, hogy a Geschwister Scholl Gimnázium lesz a következő tetthely, mivel ma konferenciát rendeztek a gimiben, amelyre a tanárok közül sokan szép, drága biciklikkel érkeztek. Úgy tűnt, Frankynek ismét igaza lesz. Persze az önfényezésén ez megint csak nem fog segíteni.

Reccs! A férfi eltűnt a furgon mögött, és hallhatóan levágta az első bringázarat. Egy lánc csörrent az aszfalton.

– És most mit akartok csinálni? Csak ültök és nézitek, hogy még több bringát megfúj? – zsörtölődött Antonia.

Emma és Franky egymásra néztek: erre valóban nem gondoltak előre. Csak annyit terveztek el, hogy tetten érik a tolvajt. De mit is kellene tenni, ha ez sikerül?

Bárcsak ne lenne olyan koszos a rendszámtáblája! – gondolta Antonia. Akkor legalább a kocsni rendszámát meg tudnánk jegyezni!

- Hívjuk fel a rendőrséget! - javasolta Emma, miközben szemüvegét feljebb tolta az orrán.

- Persze, aztán szépen végignézzük, hogy a krapek elhajt a bicókkal telerakott furgonjával, még mielőtt a rendőrség kiérne - sziszegte Antonia. - Ki kellett volna gondolnunk előre, mit teszünk, ha idejön.

- Videózzuk le! - suttogta Franky, és előhúzta mobiltelefonját a zsebéből.

Nemrég volt a szülinapja, amire minden évben új mobilt kapott. Antonia irigy pillantásokat vetett a csilivili készülékre.

Ekkor újabb csörrenés hallatszott a biciklitároló irányából, így mindannyian a parkoló felé fordultak. A kalapácsos pólós újra felbukkant, ezúttal egy egészen újnak tűnő biciklivel. Kinyitotta a furgon hátsó ajtaját, és betolta a járgányt.

- Megvan! - Antonia felült. - Franky, van nálad ragasztószalag?

- Ööö... igen... - válaszolta Franky meglepetten.

Mindig magánál hordott egy tekercs szövet alapú ragasztószalagot, ezzel ugyanis szinte mindent meg tudott javítani.

- És a telódnak meg tudod határozni a helyét?

- A telómnak? Hogyhogy? Hiszen itt van a kezemben. - Franky a lány elé tartotta a telefont. Nem esett le neki, mit akarhat Antonia.

- Nyomkövetés, tudod! - sóhajtott a lány. - Gondolom, nálad van a tableted is, és meg tudod találni vele a mobilodat, ugye?

- Persze, simán.

– Szuper! Akkor kérem a ragasztószalagot és a mobilitást! – mondta parancsoló hangnemben Antonia.

– Megőrültél? Mit akarsz csinálni? – Franky szeme hirtelen tágra nyílt.

– Jaj, Franky! A kocsi aljára ragasztom ezt a cuccot, így tudjuk követni, ha lelép.

– Ez király ötlet! – lelkesedett Emma. – Gyerünk már, Franky!

– Megőrültetek? Ez a cucc 500 euróba került! Ragasztátok fel a saját telótokat, ha már ilyen baromságot találtatok ki!

– Mégis, hogy gondolod? – forgatta a szemét Antonia. – Tudod, hogy az enyém egy régi vacak, és Emmáén sincs nyomkövető funkció!

De még ha lenne is, inkább a tiédet kérném el – gondolta magában a lány. Frankyt mégis könnyebb rávenni az ilyen esztelenségre, mint az óvatoskodó Emmát. Ő valószínűleg bepánikolna, és az autó után rohanna, ha odaragasztanám a telóját.

Abban viszont nagyon jó volt Emma, hogy Frankyt ügyesen meggyőzze bármiről:

– Vissza fogod kapni, ne aggódj! Gyerünk, csináljuk! – mondta, majd oldalba bökte barátját.

Franky mordult egyet, majd vonakodva odaadta Antonianak a telefont.

– A ragasztószalagot! – parancsolta Antonia.

– Jó, jó, adom már. – Franky levette a hátizsákját, kitérta belőle a fekete szövetszalagot, és átnyújtotta.

Antonia felhúzta a tekercset a karjára, a mobilt a nadrágzsebébe tette, és felkészült, hogy odalopakodjon a

furgonhoz. Franky és Emma hasra feküdtek, és egy percre sem tévesztették szem elől barátnőjüket.

Antonia óvatosan félretolta a bokor ágait, majd a sövény végéig osont, míg az aszfalozott parkolóhoz nem ért.

A tolvaj keresztben állt meg a kék furgonnal a biciklitárolók előtt, hogy ne lehessen látni, mi történik az autó mögött. A furgon oldalán valaha egy felirat állt, de már annyira megkopott, hogy csak egy „U” betűt lehetett felismerni belőle.

A férfi ismét feltűnt, egy újabb kerékpárt tuszkolt be az autóba, amely feltehetően lassacskán meg is telt. Ahogy a kalapácsos pólós visszaindult a tároló felé, Antonia keresztülrohant a parkolón, és a kocs mellé guggolt. Letekert egy darabot a ragasztóból, amivel jó nagy zajt csapott. Ijedten nézett Emmára és Frankyre, akik még a lélegzetüket is visszatartották.

A férfi azonban nyilvánvalóan semmit nem vett észre; újabb bringazár csörrent az aszfalton.

Antonia közben szépen lassan húzta le a ragasztószalagot a tekercsről, míg végül egy jó hosszú darabot sikerült letekernie. Megpróbálta letépni, de a szalag nem engedett.

– Na, mára ennyi elég is lesz – hallotta Antonia a tolvaj hangját, amint magában beszélt. Kapkodva próbálta eltépni a ragasztót, de hiába. Végül a fogaival sikerült elszakítania.

Végre! Egy jó nagy darabot sikerült letépnie. Gyorsan visszahúzta a karjára a tekerceset, majd Franky mobiljáért nyúlt. A hátára fekve félig becsúszott az autó alá, és

szemügyre vette az alvázat: olyan mocskos volt, hogy ezen a ragasztószalag tutira nem fog megtapadni!

Ekkor lépéseket hallott, majd a tolvaj a hátsó ajtón át bedobta a szerszámaidat a furgonba. Akkorát csattantak, hogy Franky és Emma is összerezzen, Antonia pedig egy pillanatig azt hitte, rászakad a kocsi alváza.

Barátainak a lélegzete is elakadt. A pasas mindjárt a vezetőoldali ajtóhoz megy, és észreveszi Antoniát, aki még mindig a betonon feküdt, feje és karja a kocsi alatt.

Azonban ahogy a tolvaj megpróbálta becsukni a csomagtartó ajtaját, halkán káromkodni kezdett, mert az nem akart bezáródni. Nyilvánvalóan túl sok biciklit zsúfolt be a csomagterbe.

Eközben Antoniának sikerült egy kis területről letisztítania a koszt. Sietve az alvázra ragasztotta a mobilt, ami szerencsére ott is maradt. Ekkor hangos zörgés hallatszott, majd becsapódtak az ajtók. Nem maradt ideje arra, hogy kimeneküljön a kocsi alól. Körülnézett a járgány alatt. Mitévő legyen? De nem maradt más lehetősége, mint teljesen behúzódni a kocsi alá.

Emma felsikoltott, majd a kezét szája elé kapva gyorsan beleharapott.

– Mi a csudát csinál? – suttozta Franky. – Elment az esze!

Antonia az utolsó pillanatban húzta be lábát a furgon alá, pont mielőtt a tolvaj a kocsi ajtajához ért volna. A pasas szerencsére nem vette észre az autó alatt megbújó lányt, aki időközben kételkedni kezdett abban, hogy jó ötlet volt-e a kocsi alá bújni, mivel elég szűkös volt ott a hely.

Amikor a férfi beindította a motort, az egész alváz rezegni kezdett. Az autó aljáról leváló kosz az arcába hullott. Oldalra fordította a fejét, igyekezett olyan szorosan a földhöz tapadni, amennyire csak tudott, és becsukta a szemét.

Emma ismét eltakarta arcát a kezével, nem bírta nézni ezt a jelenetet. Franky viszont úgy bámulta, mi történik, mint akit megbabonáztak.

A tolvaj egyesbe tette az autót, és szép lassan elindult. Majd gázt adott, a kocsit felgyorsult, és elhajtott a helyszínről. Kicsivel később már nem is hallották a motor hangját.

Emma és Franky egy darabig mozdulni sem mert.

Aztán Emma végre el merete venni a kezét az arca elől, és a parkoló felé nézett. Antonia mozdulatlanul feküdt a hátán az üres betonplacc közepén, vállát felhúzta, szemét még mindig csukva tartotta.

Ekkor Emma hatalmas örömkialtásban tört ki, amire mindhárman felocsúdtak. Antonia kinyitotta a szemét és felült. Emma és Franky odarohant hozzá. Felsegítették, és nevetve ölelkeztek össze. Emma a megkönnyebbüléstől könnyezni kezdett, mialatt Antonia a koszt próbálta letörölni az arcáról.

– Hú, mekkora balek ez a manus, nem vett észre semmit! – Franky hitetlenkedve rázta meg a fejét. – De, ugye tisztában vagy vele, hogy ez mennyire necces volt?

– Jól van, le lehet nyugodni, minden jól sült el végül – mondta Antonia, miközben próbált lazának tünni, holott a szíve még mindig a torkában dobogott. Érezte, hogy kezd hányingere lenni, és a keze is remegett. A zsebébe

nyúlt, amelyben mindig tartott egy adag szőlőcukrot vészhelyzetekre, és gyorsan be is kapott egy szemet.

A három barát együtt indult vissza a parkoló melletti sővényhez, ahol a hátizsákjukat hagyták.

– Na, akkor nézzünk rá, hová tart a pasas – mondta Franky, majd elővette a tabletjét és megnyitotta a nyomkövető alkalmazást. A térképen egy pont villogott, amint az egyik utcán haladt előre. – A pont jelzi az autót, illetve, hogy merre tart éppen – magyarázta Franky, és ujjával a képernyőre mutatott.

– Mit nem mondasz! Ezt nem is gondoltam volna... – vágta oda Antonia szarkasztikusan.

– Jaj, skacok, hagyjátok már abba! – forgatta Emma a szemét dühösen.

Mindhárman feszülten bámulták a tablet képernyőjét: a furgon jobbra fordult, rövid időre megállt egy kereszteződésben, továbbhajtott, majd ismét elkanyarodott. Pár perc alatt jó messze került tőlük.

– Szerintem Wolfratshausen felé tart – mondta végül Franky.

Antonia bólintott.

– Úgy néz ki.

– Hé, most megállt! – állapította meg Emma a következő pillanatban.

Franky két ujjal kinagyította a térképet.

– Igen, úgy tűnik. De vajon miért állt meg egy földút közepén? Mit keres ott?

– Lehet, hogy vécéznie kell? – fontolgatta Antonia.

Franky felhorkant.

- Persze, biztos! Sokkal valószínűbb, hogy ezt jól elszúrtad, a mobilom meg ott hever valahol a koszban.

- Jaj, nem kell úgy kiakadni! De ha mégis leesett, meg fogjuk találni! - vágott vissza Antonia, bár nem volt anyyira biztos benne, hogy így lesz. Remélem, nem kell kifizetnem neki - gondolta magában. Különben évekig elfelejthetem a zsebpénzemet.

- Hé, ne veszekedjeteK már megint - mondta Emma, s közben egy barna téglalapokból álló épületegyüttesre mutatott a térképen. - Tök mindegy, miért nem halad tovább a pont. Ez a földút így is, úgy is egy helyre vezet: a régi wolfratshauseni gyárépületekhez. Ott véget ér. Nem tud máshova menni az autójával.

- És tényleg! Amúgy nem is rossz választás rejtekhelynek, a régi épületekben sok minden elfér - mondta Franky.

- Akkor nincs más hátra, mint előre! - vezényelt Antonia.

Franky betuszkolta a tabletjét a hátizsákba, majd mindhárman a biciklijükhöz rohantak, amit aznap reggel egy bokor mögé rejtettek.

Mint mindig, most is Antonia volt a leggyorsabb. Mielőtt Franky felemelte volna a bringáját, ő már a nyeregben ült és tekert.

Emma követte, Franky pedig nagy nyögések közepepette igyekezett utolérni őket, mielőtt még eltűnnek a kanyarban. Már megint ugyanaz a nóta!

- Hé, skacok, ne már! Nem tudnátok egy kicsit lassabban tekerni? - kiabált a lányok után.

– Gyerünk, erőlted meg magad egy kicsit! – kiabálta hátra Antonia a válla felett. – Vissza akarsz kapni a te lódat, vagy nem?

– Még szép! De ha meghalok, mielőtt odaérnék, akkor nem sokra megyek vele – zihálta Franky.

De hiába próbálkozott: Antoniát nem lehetett visszafogni, úgy száguldott a dombról lefelé Wolfratshausen irányába, mint a szélvész. Emma simán lépést tartott vele, már rég megszokta legjobb barátjának tempóját. Franky meg úgy döntött, hogy inkább tartalékolja az erejét, befogja a száját, és csak levegővételre használja, nehogy még jobban lemaradjon a lányoktól.

Körülbelül félórányi tekerés után végre elérték a gyárépületekhez vezető földutat. A gazzal benőtt úton csak lassan tudtak haladni, így Franky fel tudott zárkózni. A friss keréknyomokból arra következtettek, hogy jó nyomon vannak.

Kicsivel később egy sorompó állta útjukat. „Magánterület. Idegeneknek belépni tilos!” állt a sorompóra rögzített rozsdás táblán.

– És most mit csinálunk? – kérdezte Emma aggódva.

– Mit gondolsz? Szerinted hagyjuk, hogy egy ilyen vacak kis tábla megállítson minket? – válaszolta Antonia.

Franky leszállt a bringájáról. Erősen lihegett, a pólójából csavarni lehetett volna a vizet, annyira leizzadt, hullámos, fekete haja pedig úgy tapadt a homlokára, mintha egy fél tubus hajzselét kent volna rá.

– A tolvajt sem állította meg a tábla – mondta a fiú zihálva. – Egyszerűen feltörte a lakatot, és áthajtott.

Franky felemelt a földről egy régi lakatot, amely éppoly rozsdás volt, mint maga a sorompó, és megmutatta a lányoknak, aztán ő is alaposabban megnézte.

– Ezt a rejtekhelyet valószínűleg már régebb óta használja. Ezt a lakatot tuti nem ma törte fel, a vágási felület már egészen elszíneződött.

– De nem is ez volt az első lopása – válaszolta Emma. – Szerintem az én bringámat is megtaláljuk itt valahol, és azt már jóval korábban megfújta. – A lány leszállt a biciklijéről és Franky mellé lépett. – Tedd el a lakatot, jó lesz bizonyítéknak! Aztán tekerjünk tovább, hogy végre meglássuk, hová rejti el ez a gengszter a lopott holmit.

Ezzel Emma el is indult, megkerülte bringájával a sorompót, két barátja pedig utánaeredt.

Az út meglehetősen kanyargós volt, és egy ritkás erdőn át vezetett. A gaz akkorára nőtt, hogy hamar feladták a tekerést, és inkább tolták a bicikliket a keréknyomban. Egy kis idő múlva Franky megtorpant.

– Ácsi! Várjatok csak! – kiáltotta. – Valahol itt kell lennie a telómnak.

A két lány körülnézett.

– Akkor hajrá! Szedd össze! – mondta Antonia és félre-söpörte arcából hosszú szőke haját.

– Nagyon vicces vagy! – rázta meg Franky a fejét. – Egy ilyen mobiltelefonos helymeghatározás azért nem centiméter pontos. Valahol tíz méteren belül lesz a telefon. – Azzal nekilátott átkutatni a területet.

– És mi lenne, ha megcsörgetnénk? – kérdezte Antonia.

Emma elővette a zsebéből a mobilját és tárcsázta Franky számát. A *Transformers* főcímdala azonnal felcsendült az egyik útszéli fűcsomóból.

Franky odarohant és egy hangos „Ez az!” kiáltás kíséretében felkapta a készüléket, majd gyorsan eltette.

Antonia nevetve így szólt:

– Öcsém, mint egy ragadozó! – és a szemét forgatta. Valójában azonban szinte még Frankynél is jobban megkönnyebbült, amikor a telefon végre biztonságba került a fiú hátizsákjában.

– Na, most már mindenki elégedett lehet. Akkor haladjunk, és nézzük meg, hogy a tolvaj itt van-e még valamelyik csarnokban! – mondta ellentmondást nem tűrő hangnemben Antonia. – Gyerünk, indulás!

Nagyjából egy kilométerrel később véget ért az erdő, és meglátták a régi gyárudvart. Egykor gumiabroncsokat gyártottak ebben az üzemben. Hans papa, aki halász volt, és a közeli tavon dolgozott, már mesélt nekik egyszer erről. Akkoriban az egész környék gumitól bűzlött, de ő gyermekként mégis szeretett az erdőben játszani, és figyelni a munkásokat, amikor délutánonként biciklijükkel hazaindultak a munkából.

Ez azonban már nagyon régen történt; a csarnokok évek óta elhagyatottan álltak.

Legközelebb hozzájuk a régi portaépület állt, illetve néhány raktár. Közvetlenül ezek mögött pedig a téglából épült szerelőcsarnok magasodott. A graffitikkal telemázolt homlokzatról pergett a festék. A tetőszerkezet néhány helyen beomlott, és sok ablak betört. A csarnok

bejáratát befalazták, csak egy kis faajtó himbálózott rozsdás zsanérokon.

– Ez lesz az – mondta Antonia, és elővette hátizsákjából a távcsövet.

Emma bólintott, és megigazította a szemüvegét, amely egy kicsit lecsúszott izzadságtól fénylő orrán.

– Nem kéne most már tényleg hívnunk a rendőrséget? – kérdezte kissé nyugtalanul.

– Nem, még nem! Előbb meg kell bizonyosodnunk róla, hogy tényleg idehozta a bicikliket – válaszolta Antonia.

Szeméhez emelte a távcsövet, és figyelmesen fürkészte a területet, miközben Emma és Franky feszülten várakozott.

– Semmi sem történik, nincs mozgás – állapította meg kis idő múlva. – Lopakodjunk oda, és nézzünk szét a csarnokban!

– Az ki van zárva! Ekkora örültséget biztosan nem csinálok! – rázta meg Emma a fejét.

– Nekem pedig muszáj először egy kis csokit ennem, leesett a vércukrom – közölte Franky, aki csak lassan tért magához a korábbi örült tempójú tekerésből. Levette a hátizsákját, és kotorászni kezdett benne.

Antonia számára teljesen felfoghatatlan volt, hogy tudott most Franky az evésre gondolni.

Én vagyok a cukorbeteg, és neked esett le a vércukrod? Ezt még te sem gondold komolyan! – morgolódott magában. Teljesen felpörgött, és esze ágában sem volt szünetet tartani.

– Hú, gyerekek! – Antonia megrázta a fejét. – Szép kis detektívek vagytok, mondhatom! Akkor várjatok meg itt, majd én szétnézek odabent.

– Antonia, kérlek, légy óvatos! – könyörgött Emma.

– Jól van na, nem kell ennyire parázni. Ha bármi gyanúsat láttok, huhogjatok, mint egy macskabagoly, oké? Akkor visszafordulok.

Franky döbbenten bámult Antoniára.

– Mint egy macskabagoly? Megőrültél? Azt sem tudom, milyen hangot ad ki egy bagoly! Ez tiszta hülyeség! – mondta, majd beleharapott a csokijába.

Emma felnevetett, Antonia pedig nagyot sóhajtva így válaszolt:

– Jól van. Ilyen sok csokival a szádban úgysem sikerülne.

Franky nem szólt semmit, csak fújtatott egyet, aztán tovább majsolt.

– Akkor füttyüljeteK! Füttyülni csak tud valamelyikőtök?!

Emma bólintott.

– Az menni fog – mondta –, időben figyelmeztetek. – De ígérd meg, légyszi, hogy óvatos leszel!

– Persze, mindenképp! Ne aggódj! – válaszolta Antonia, és megnyugtatóan megveregette barátnője vállát, azután lopakodva a régi gyár irányába indult.

A gyárterület és az erdő közötti tisztáson nehezen talált fedezéket. Emma és Franky figyelték, ahogyan Antonia sietősen átvágott a területen, majd elérte a porta épületét. Bekukucskált a kapubejárón. Egy darabig mozdulatlanul várt, aztán amikor látta, hogy semmi

sem mozdul, belépett a gyár udvarára, és a régi csarnokig futott. Kinyitotta a kis faajtót, majd eltűnt az épületben.

Emma felsóhajtott.

– Ne hívjuk inkább mégis a rendőrséget? – vetette fel újra. – Vagy legalább Petert?

– Kitodát? – kérdezte Franky tele szájjal.

Megette az első csokiszeletét, a csomagolását hanyagul a fűbe dobta, és beleharapott a következőbe. Úgy tűnt, a hátizsákja egy egész napra való készletet rejt.

– Igen, Petert! – Emma szemrehányóan nézett rá, és ujjával felcsippentette a csokipapírt a fűszálak közül.

– Ja, tényleg! Apukád a rendőrségen dolgozik – bólogatott Franky a csokit majszolva, és közömbösen nézte, ahogyan Emma a kabátja zsebébe dugja a szemetet.

– Ő nem az apám, világos? Hanem anyu új férje – válaszolta Emma csípősen. – És ne szemetelj a természetben! Nem hallottad, hogy a Csendes-óceánon már egy Európa-nagyságú szemétsziget úszik?

– Jó' van már! Nyugodj' le! – Franky megvonta a vállát, és a második csokipapírt már a zsebébe gyömöszölte.

Csendben figyelték tovább a gyár területét. Emma szeméhez emelte Antonia távcsövét, és a csarnok ablakait fürkészte, de a barátnőjét sehol nem lehetett látni. Teljes csend honolt a gyár területén.

Majd hirtelen oldalba bökte Frankyt.

– Ott, nézd csak! – Emma a kis faajtóra mutatott.

Az ajtó kinyílt. Emma még a lélegzetét is visszafojtotta, amikor a tolvaj kilépett a gyár udvarára, és alaposan körülnézett. A két barát gyorsan fedezékbe húzódott.